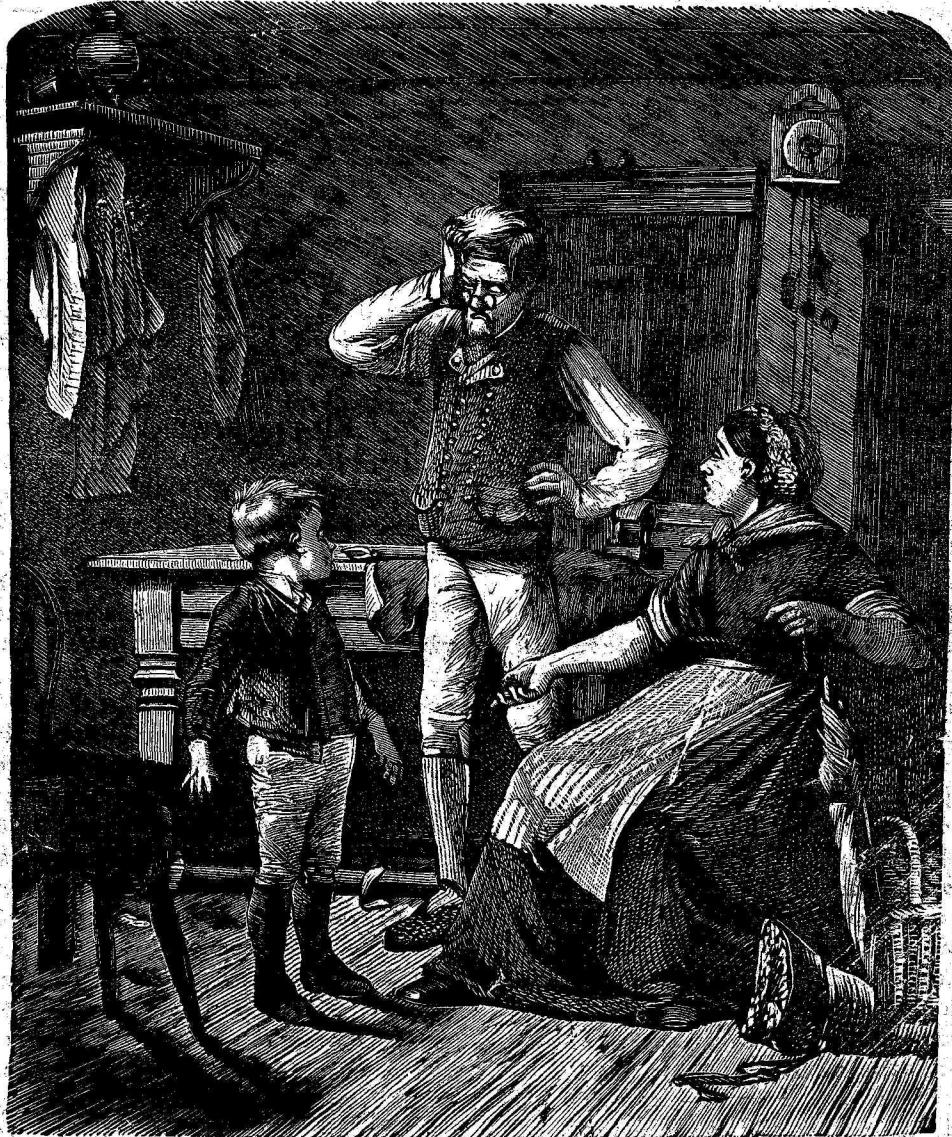

τὰς ἀσθενείας τῶν θνητῶν πολλάκις θεραπεύεις, σὺ ἤτις διὰ μέσου τοῦ σκότους διορᾷς ἐκεῖ ὅπου ὁ περιορισμένος τοῦ θνητοῦ ὀφθαλμὸς ἀδυνατεῖ νὰ ἐμβατεύσῃ, εἰπέ μοι, ποῦ δύναμαι ν' ἀκούσω τὸν ὕμνον τοῦτον;

— "Ἀκουσον, μοὶ εἶπε τότε — ἐνῶ ἡ λεπτοφυῆς αὐτῆς χεὶρ ἀπωθήσασα τὴν κυματίζουσαν κόμην της, μοὶ ἀπεκάλυψε τὸ ἐμβριθὲς καὶ σκα-

Ἄλλὰ τὸ ἐσπέρας ὅταν ὁ σάλος καὶ ἡ τύρβη τῶν ἀσχολιῶν τοῦ ἀνθρώπου καταπαύσῃ, ὅταν ὁ ὕπνος γαλήνιος καὶ μεγαλοπρεπὴς κατέρχεται βραδέως ἀπ' Ἀνατολῶν ἐκτείνων τὸ πανίσχυρον αὐτοῦ σκῆπτρον ὑπὲρ τὰ ἄστρον τῶν θνητῶν, τότε ἐν μέσῳ τῆς σοβαρᾶς καὶ μυστηριώδους ἐκείνης σιγῆς αἱ χορεῖαι τῶν Νυμφῶν ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ ἐνδιατήματα αὐτῶν καὶ ἐνοῦσι τὰς ἐναρμονίους

(Ἰδε σελ. 88.)

πτικὸν μέτωπόν της — ἀκροάσθητι μετὰ προσοχῆς, διότι ἡ ἐννοια τῶν λόγων μου εἶναι βαθεῖα καὶ δύσκολος.

Ἄ Ὁ Ναὸς τῆς δημιουργίας εἶναι μέγας, ἀπειρος! ἡ δὲ ἐκλεκτὴ ψυχὴ, ἐν οἱαδήποτε στιγμῇ ὅπου καὶ ἂν φέρῃ τὴν πτῆσίν της, πανταχοῦ ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς φύσεως ἀναπνευομένην ὡς θυμίαμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν θρόνον τοῦ Πλάστου.

αὐτῶν φωνὰς μετὰ τοῦ ὕμνου ἐκείνου Ἐκεῖ εἰς τὰ πυκνὰ δάση διὰ μέσου τῶν ὀπείων ἡ ἐκηβόλος Ἀρτεμις ἐκτοξεύει τὰ ἀργυροειδῆ αὐτῆς βέλη, ὑπὸ τὴν τρέμουσαν σκιὰν αἱ χορεῖαι τῶν Δρυάδων ψυθυρίζουσι τὰς μυστηριώδεις αὐτῶν ἁρμονίας.

Ἄ Ἐκεῖ εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς λόφους ἐνθα κυλίωνται τὰ κρυσταλλώδη τῶν πηγῶν νάματα, ἐνθα ἡ